

— Чухъ. Него ще искамъ, — казалъ Панко.

Цѣлъ день вървѣли двамата побратими. Вечеръта стигнали предъ едни сребърни порти, ковани съ златни пирони.

— Скрий се сега, докато мине ядътъ на баща ми, — казало слънцето. — После ще се покажешъ.

Панко се скрилъ задъ едно дърво, а слънцето почукало на портата.

— Кой чука? — изревалъ отвътре единъ страшенъ като гръмотевица гласъ.

— Азъ съмъ, татко. Отвори ми, — рекло слънцето

— Да се махашъ! Нѣма да отворя. Защо закъснѣ да изгрѣешъ. Знаешъ ли, че работниците заради тебе закъснѣха? Да се махашъ! — гърмѣлъ страшниятъ гласъ. Панко помислилъ, че свѣтътъ се събаря.

— Моля ти се, татко, пустни ме! Не съмъ азъ виновенъ. Вода единъ овчаръ. Той ще ти разкаже защо закъснѣха.

— Кжде е тоя овчаръ? — попиталъ слънчовиятъ баща и отворилъ портата.

— Тука е, но нѣма зло да му правишъ, защото той спаси живота ми.

— Нѣма зло да му правя, — обещалъ страшниятъ баща.

Тогавъ Панко излѣзълъ отъ скривалището си. Падналъ на колѣне и разказалъ, какъ избавилъ слънцето отъ страшния змей.

— Добре си направилъ, — казалъ слънчовиятъ баща и се усмихналъ. — Заслужавашъ награда. Азъ всичко имамъ, кажи какво искашъ!

— Искамъ да ми дадешъ коня Камберата, — казалъ Панко и още веднажъ се поклонилъ.

Побѣлѣлъ отъ ядъ бащата. Гласътъ му пакъ затрещѣлъ като гръмотевица.

— Слушай, момче! Искай друго! Всичко ще ти дамъ. Сто коне ми искай, ще ти дамъ. Една кола жълтици ще ти дамъ, но коня Камберата не ми вземай.

— Друго не искамъ, — едва проговорилъ Панко. — Или ми дай коня Камберата, или нищо не давай! Ти каза, че каквото по-искамъ, ще го дадешъ.

— Дай му коня Камберата! — помолило се и слънцето. — Той ми е побратимъ. Живота ми е спасилъ.

Мжчно било на слънчовия баща да се раздѣли съ коня Камберата, но билъ вече обещалъ. Заповѣдалъ да доведатъ коня Камберата

А какъвъ чуденъ конь: цѣлиятъ бѣлъ като млѣко! Съ бѣли крила, като ангелъ; копитата златни, а на челото свѣтѣла алмазена звезда.

Слънцето подало юздата на Панко и казало:

— Вземи тоя конь, побратиме, и си върви съ здраве.

Яхналъ Панко и коня Камберата полетѣлъ като вѣтъръ. Докато се обърне, закрили се слънчовитѣ палати.

Настъпила тъмна нощъ. Само звездата на челото на коня свѣтѣла.